

comunitats cal reaccionar guardant la màxima fidelitat al carisma de la pròpia congregació i del fundador, dedicant temps i esforços a cercar vocacions religioses i pregant sense defallir perquè sorgeixin vocacions de vida consagrada.

La presència de religioses, sigui en residències sigui en hospitals o col·legis, és un gran bé espiritual i humà i cal fer tot el possible perquè aquesta presència no s'esborri del tot, com, de fet, és el vostre cas, ja que comptem amb la presència de les vostres comunitats de Vic.

En nom de la diòcesi i en nom propi deixo constància del meu agraïment a la Mínima Congregació de RR. Serventes del Sagrat Cor de Jesús i a cadascuna de les germanes que durant un bon grapat d'anys han estat presents a Manresa i han procurat donar testimoni del carisma propi i servir les persones amb zel i amb esperit apostòlic. Que Déu us ho pagui com només ell sap fer-ho.

Atès que de conformitat amb el que disposa el c. 616 CIC per a la supressió d'una casa religiosa cal la consulta prèvia del Bisbe diocesà, PEL PRESENT DECRET accedeixo a la sol·licitud de la Mínima Congregació de RR. Serventes del Sagrat Cor de Jesús i dono el vist-i-plau per a que, conforme a dret i a les seves pròpies Constitucions, quedi suprimida la Comunitat situada al carrer Joc de la Pilota núm. 6 de Manresa.

Així mateix, segons disposa el c. 1224 § 2 CIC, decreto extingit el permís d'oratori de l'esmentada Comunitat de Religioses, quedant reduït aquell lloc a un ús profà.

Ho decreto i ho signo a Vic, el dia 7 d'octubre del 2014.

+ Mons Romà Casanova i Casanova
Bisbe de Vic

Per manament de l'Excm. i Rvdm. Sr. Bisbe David Gómez i Zaragoza,
Canceller i Secretari general

HOMILIES

> ENTERRAMENT DE MN. ANTONI MARIA BAUSILI BAS

Basilica de Santa Maria d'Igualada / 12-9-2014
1Te 4,13-18 // Mt 11,25-30

Amb cor adolorit celebrem les exèquies del nostre estimat germà, Mn. Antoni Maria Bausili i Bas. Un cor adolorit, perquè ens ha deixat una persona a qui estimàvem i que ens estimava. La mort sempre té aquest aspecte clar de separació. I això ens costa! Costa als seus familiars, als seus fidels d'Òdena i de les parròquies que ha servit amb dedicació i cura de pastor. Costa als seus germans sacerdots amb qui hem conviscut i fet camí junts, cada un amb la nostra forma de ser, amb les nostres virtuts i els nostres defectes. I em costa —deixeu-m'ho dir— pel seu tracte sempre tan atent i confiat; per la seva disponibilitat a

servir fins al final, mentre el Senyor li va donar forces i salut; per la seva obertura de cor per a deixar-me veure com estimava el Senyor i com volia estimar-lo més i més, essent fidel a la vocació amb tot, fins als petits detalls de cada dia. D'ell ens resta el record d'una persona que lluitava en el seu cor i que, al mateix temps, volia donar alegria al seu entorn. D'ell ens resta el seu testimoniatge de sacerdot fidel al Senyor i a l'Església, sempre i en tot moment, i ens resta el seu testimoniatge de persona valenta capaç de defensar el que pensava que era la voluntat de Déu en la fidelitat a l'Església. Per això ens costa dir-li adéu i per això tenim el cor adolorit.

Però, com sempre, la Paraula de Déu ens obre el cor a la joia profunda que brolla de l'esperança posada en Jesús. Aquests som els cristians: els qui en el cor portem dos sentiments aparentment contradictoris; en aquests moments, de joia i de dolor. Podem dir que el nostre dolor resta mudat per la joia que neix de la certesa de Crist mort i ressuscitat. Les paraules de sant Pau als cristians de Tessalònica que hem escoltat ens ho diuen clarament: No voldríem pas que us entristíssiu, com ho fan els pagans, que no tenen esperança. Per a Pau el cristià és un home amb esperança perquè creu en Jesús, l'esperança viva. En canvi, els pagans —d'aquell moment i de tot moment—, com ens diu sant Pau, viuen sense esperança i sense Déu (cf. Ef 2,12). La fe en Déu, i no en un déu qualsevol, sinó el qui és el Déu únic

i vertader, el Pare de nostre Senyor Jesucrist, en qui es revela de manera plena que Déu és amor; aquesta fe obre la porta a l'esperança, a l'horitzó sempre obert de la vida, a l'horitzó que no acaba amb la mort, sinó que fa mirar més enllà, a la vida per sempre amb Jesucrist. Sant Pau ha estat ben clar: Creiem que Déu s'endurà amb Jesús els qui han mort en ell. Els qui han mort en Crist ressuscitaran. Estarem amb ell per sempre. Aquesta és la nostra fe, la fe de l'Església, que el nostre germà Mn. Bausili va viure i amb la qual ha mort, la fe que ell ha maldat per transmetre a aquells que ha servit en els ministeris sacerdotals durant la seva llarga vida de prevere al servei de l'Església diocesana de Vic.

Mn. Antoni Maria Bausili ha mort essent rector de les parròquies de Sant Pere d'Òdena i de Santa Magdalena de l'Espelt, així com també exercint el ministeri sacerdotal en el servei religiós a l'Hospital d'Igualada. I ho ha fet, en obediència al pastor diocesà, fins que les forces li han fallat i no ha pogut exercir el ministeri de la celebració i la predicació i l'atenció als fidels. Ell ha estat un sacerdot de Crist de cap a peus, donat del tot al ministeri. Va sentir la crida al sacerdoci en la seva joventut i es va deixar treballar per la gràcia de Déu, per tal d'esdevenir sacerdot de Crist. Ha estat sempre sacerdot de Crist, del tot i fins al final. Ara, confiant en la misericòrdia de Déu, el veiem entre els qui han estat rebuts a les estances eternes i han estat comptats entre els administradors fidels i prudents (cf. Lc 12,42).

La fe en Crist, el seguiment de Crist, el fet de ser deixeble de Crist és càrrega lleugera i jou suau, com ens ha dit avui Jesús en l'evangeli. Viure la fe cristiana no pren res del que hi ha d'autènticament humà en el cor de la persona i en la relació amb els altres. En el cor de l'home, però, hi ha, com a fruit del pecat original, una idea falsa de Déu, així com un sentiment de sentir-se limitat per ell, com si Déu fos l'enemic de l'home, com si fos enemic de la felicitat i l'alegria en el cor humà. Jesús és el qui ve a refer amb la seva mort i resurrecció la relació confiada entre l'home i Déu. Déu és el Pare misericordiós que vol la vida i la felicitat per sempre de l'home i per això, amb la força del seu amor misericordiós, el rescata contínuament del poder del pecat i de la mort. Aquesta és l'experiència del cristià. Els cristians som els salvats per Jesús, els qui experimentem cada dia la força del seu amor misericordiós que ens deslliura del mal i del pecat, que amoreix les ferides del nostre cor quan caiem en el pecat. Mn. Bausili ha estat un home que sempre s'ha deixat amorosir el cor pel perdó de Déu, ha estat un home que ha experimentat com el Senyor el salvava del pecat i de la mort.

Per això la nostra pregària per ell ha de ser des de la caritat i la confiança en la misericòrdia de Déu, que l'ha acompanyat en la seva vida i no l'ha abandonat en el moment de la mort. Sempre, en les celebracions de les exèquies d'un germà, el que fem és encomanar-lo a l'amorosa misericòrdia del nostre Déu, per-

què el purifiqui amb la seva rosada amorosa de totes les taques de pecat que poguessin restar en el seu cor. La nostra pregària confiada demana al Senyor que el nostre germà pugui gaudir ja ara de la visió eterna de Déu, perquè pugui entrar en el repòs etern de Déu, allà on, com deia sant Agustí, podem cantar l'al·leluia ple i definitiu, l'al·leluia de la pàtria: «Oh felix al·leluia, el del cel! Ja no hi haurà perills, ja no hi haurà enemics! On no existirà ja l'enemic, on cap amic no perirà! Allà dalt, glòria a Déu! Aquí, una lloança plena de temor; allà, lloança sense preocupacions. Aquí, el cantor ha de morir; allà dalt, viurà per sempre. Aquí canta en l'esperança; allí cantarà en la possessió.» El nostre germà, Mn. Bausili, que en aquesta vida va cantar l'al·leluia del camí, en el temor de Déu, en el temor de no perdre l'amistat amb Déu, en el temor de ser refusats de l'amistat amb Déu i no estimar com a honorable i amable res més que ser amics de Déu; ara ell ha estat convidat a cantar l'al·leluia del qui està en la pàtria, del qui ha arribat a la meta.

En l'enterrament d'un bon igualadí no podem deixar de posar els nostres ulls en el Sant Crist d'Igualada. A ell li encomanem el nostre germà que en aquest món va estimar i servir l'Espòs de Sang de la ciutat d'Igualada. Al Sant Crist li demanem que aculli al seu costat el qui en aquest món va ser fidel servidor, amb cor ple d'amor vers ell i els germans. També al Sant Crist li demanem que continuï beneint aquesta ciutat i tota la diòcesi amb fills seus que esdevinguin els bons i sants sacerdots

que el seu cor vol al servei de l'Església. Que el Príncep de la pau vetlli pel seu poble perquè puguem viure sempre en la pau i la concòrdia. Que doni als nostres governants el seny, la intel·ligència i la prudència per a portar-nos per camins de pau i prosperitat.

Santa Maria, Reina i Senyora dels Apòstols, sigueu mare de misericòrdia per al nostre germà, Mn. Antoni Maria Bausili i Bas, i porteu-lo agafat de la vostra mà al Regne del cel. I a tots nosaltres doneu-nos la fe i l'esperança que ens doni el consol en la mort del nostre germà. Amén.

**> JORNADA DIOCESANA – DIA DE LA CATEDRAL
LLIURAMENT DEL PLA DIOCESÀ DE PASTORAL**

Catedral de Vic // 14-9-2014

Is 56,1.6-7 // Rm 10,9-18 // Jn 4,19-24

Sr. Degà i membres del Capítol,
Germanes Serventes del Senyor i de la Verge de Matará, al servei de la Catedral,
Srs. Arxiprestos,
Germans preveres i diaques,
Seminaristes,
Religiosos i religioses,
Germans i germanes, tots fills estimats de Déu.

El primer que sorgeix del meu cor en aquests moments és donar gràcies a Déu per tots i cada un de vosaltres i per tots els vostres germans i germanes que arreu de la nostra diòcesi estimen Jesús i la seva Església. A la

crida que us fa el vostre pastor, que en nom del Senyor us convoca, hi heu respost amb la vostra presència. Que n'és, de gran, el misteri de l'Església que enmig del món fa present la salvació de Crist! Com ens diu el Concili Vaticà II, l'Església és sagrament universal de salvació (cf. LG, 48). I, quan recordem això, per una part ens sentim avergonyits, perquè ens falta molt per a viure la santedat que hem rebut com a do, però al mateix temps ens sentim encoratjats a mirar endavant i a llançar-nos a viure el do rebut, confiant una vegada més en l'amor misericordiós de Déu. Perquè, germans, és l'hora i el temps de la misericòrdia de Déu. ¿No us n'adoneu, que el Senyor vol fer de nou enmig nostre les meravelles del seu amor?

Celebrem l'eucaristia en aquesta nostra catedral, en l'escaiença dels dos-cents onze anys de la seva consagració. La catedral és l'església mare de tots els temples d'arreu de la diòcesi. En ella es fa visible la nostra comunitat diocesana que al llarg dels segles —amb més de mil cinc-cents anys, des del primer bisbe d'Ausona que ens consta en l'història, Cinidi— no s'ha cansat de proclamar, celebrar i viure la fe cristiana. En són testimonis aquestes pedres i en són testimonis tots els homes que amb santedat han viscut el do rebut en els sagraments de la vida que brollen de la creu de Crist. Nosaltres mateixos, amb la nostra presència, donem testimoniatge d'una Església viva que amb fidelitat ha transmès la fe cristiana, la fe dels apòstols. Avui, en el Dia de

la Catedral, tenim ben presents els nostres germans que ens han precedit en aquesta Església viva, que per la força de l'Esperit i alimentada de l'Eucaristia no ha cessat mai de glorificar Déu, complint les paraules de Jesús: Aquests són els adoradors que vol el Pare. Déu és esperit. Per això els qui l'adoren han de fer-ho en esperit i en veritat.

Estimats germans, estem en uns moments apassionants que demanen de part nostra posar-nos-hi tots del tot. Posar-nos tots mans a l'obra en la tasca que l'Església i els nostres germans ens demanen. Estem vivint en un nou paradigma de la societat, estem vivint en una societat en què, en una gran part, la fe, el miracle de la fe, no es dóna, com temps enrere, en la família, en la parròquia i en l'escola. Ara hi ha moltes persones, moltíssimes, les quals no són pas molt lluny de nosaltres, que no coneixen Jesús i el seu Evangeli. I, d'aquestes, àdhuc moltes són batejades que no coneixen suficientment la fe i no viuen l'alegria de l'Evangeli. La buidor, el sense-sentit de la vida, la tristesa, la soledat són presents en el cor de molts germans nostres. El desert es va apoderant del cor de les persones que no troben raons profundes per a viure i estimar, per a lluitar i esperar. Amb paraules de sant Pau: Tothom qui invocarà el nom del Senyor se salvarà. Però, ¿ens ho creiem, això que ens ha dit sant Pau? ¿Creiem que el Senyor, que Jesús és el salvador de tots els homes i de tot l'home? Som conscients que el major do que tenim és conèixer i estimar Jesús? I

aquest do, ¿maldem per comunicar-lo als altres, als qui més estímem?

Sant Pau té una resposta clara. Per a poder donar plenitud a la vida, per a tenir la certesa que la mort ha estat vençuda, que l'amor és el sentit ple de la meua vida i de tota vida humana, no hi ha altre nom que el nom de Jesús. Recordem també les paraules de sant Pere davant el tribunal del sanedri: La salvació no es troba en ningú més que en Jesucrist, el Natzarè, que vosaltres vau crucificar, però a qui Déu ha ressuscitat d'entre els morts, perquè, sota el cel, Déu no ha donat als homes cap altre nom que pugui salvar-nos (Ac 4,10.12). I aquesta és la caritat més clara que el Senyor ens demana en aquests moments: donar Crist als nostres germans, convertir-nos tots nosaltres en portadors de Crist als nostres germans, amb el testimoniatge de la vida i la paraula clara, explícita i valenta.

Sant Pau, en el fragment de la carta als Romans que hem escoltat, ens fa entrar pas a pas en la necessitat de la missió. Ell reflexiona amb binomis evidents: creure per a invocar, sentir parlar per a creure-hi, predicar per a poder creure-hi, enviar per a poder predicar. I acaba amb una exclamació treta del profeta Isaïes i dels Salms: Quin goig de sentir a les muntanyes els passos del missatger que porta la Bona Nova... I tant que l'han sentida: «La seva crida s'escampa a tota la terra.» Avui, en el marc d'aquesta celebració, faré per a tota la diòcesi la promulgació i el lliurament del nou Pla Diocesà de Pastoral, per al pròxim

quinquenni, 2014-2019. Un pla que porta per títol i per tema «L'alegria d'evangelitzar». Una Església en sortida missionera. I amb aquest pla us faig i em faig a mi mateix una crida a ser més i més missioners i evangelitzadors. Una crida a viure el do que hem rebut en el nostre baptisme i confirmació i que es renova en cada eucaristia: la de ser testimonis de Crist enmig del món. Us repeteixo el que us vaig dir ara fa just onze anys en l'inici del meu ministeri episcopal entre vosaltres: «Església de Vic, sigues el que ets!» Sigues una Església missionera. A tots i cada un de vosaltres, estimats germans, us dic: Sigueu el que sou: sants i evangelitzadors!

Maria ens acompanyarà especialment en aquesta aventura missionera enmig de la nostra diòcesi. Una evangelització en què no ha de restar cap perifèria en la qual no sigui anunciat l'Evangeli. Tots nosaltres, tots i cada un del nostres germans cristians de la nostra diòcesi han de sentir-se urgits a viure, al mateix temps, ser deixebles i missioners. Ja albiro amb el profeta, amb la mirada del pastor: Quin goig de sentir a tots els pobles i ciutats, per valls i muntanyes, en el nord i en el sud, a l'est i a l'oest, els passos dels missatgers de la bona nova que porten a tots, petits i grans, joves i ancians, la Bona Nova de l'amor de Déu! Maria, l'estel de l'evangelització, és qui, amb l'alegria en els seus ulls i en el seu rostre, ens mira convidant-nos a llançar-nos del tot a aquesta aventura missionera. Maria ens mira a tots i cada un de nosaltres, portant

en el seu si Jesús, l'Evangeli vivent, perquè també nosaltres com ella ens convertim en portadors de Crist en el cor, en la vida i en els llavis, per tal que siguin molts els qui acceptin la seva amistat i visquin en l'alegria que mai no mor. Com Maria, visquem l'alegria d'evangelitzar, essent portadors de l'alegria de l'Evangeli a tots els nostres germans, sense cap distinció. Amb paraules del sant pare Francesc: «A la mare de l'Evangeli vivent li demanem que intercedeixi perquè la invitació a una nova etapa evangelitzadora sigui acollida per tota la comunitat eclesial» (EG, 287). Així sigui.

> ENTERRAMENT DE MN. RAMON BOIXADER SAUS

Sant Joan de Vilatorrada / 15-9-2014

2Tim 2,8-13 // Mt 25,1-13

Mn. Ramon Boixader Saus ens ha deixat, perquè ha estat cridat a la casa del Pare. I nosaltres, amb caritat cristiana, celebrem les seves exèquies encomanant-lo a l'amor misericordiós de Déu. La mort és la màxima pobresa. De fet, però, sempre som pobres. Sempre i en tot moment rebem el do de la vida de Déu i la seva gràcia i, també, rebem el servei dels altres. La providència amorosa de Déu ens acompanya tota la seva vida. Per això és tan propi de l'home donar gràcies a Déu i ser agraït a tots els qui li fan bé.

Avui, en el comiat del nostre germà, Mn. Ramon Boixader, en el nostre cor neix l'agraïment a Déu per tots els dons que li ha fet

en la seva vida. Ell n'era ben conscient i vivia en la pau del qui se sap sempre en les mans del Pare. Però també ens pertoca a nosaltres donar gràcies a Déu per tots els dons que, per la seva persona i el seu ministeri, ens ha fet a tots nosaltres. De part nostra és un deure de reconeixement. En la darrera visita que vaig fer-li quan era a l'hospitat, amb la greu malaltia que l'ha portat a la mort, vaig dir-li que tingués pau perquè era un bon sacerdot. Ell em va dir amb humilitat: «Sóc un mediocre sacerdot.» Jo li vaig respondre que el bon sacerdot és el que fa el que se li demana, donant-se del tot. No és pas qüestió de càrrecs o encomandes importants als ulls del món, sinó de servir amb tot el cor.

Hem escoltat en la primera pregunta com sant Pau escriu al seu deixeble Timoteu encoratjant-lo a mantenir-se fidel al sacerdocí rebut, tot expressant el que ell viu en la seva pròpia carn: Jo ho suportó tot per amor dels elegits, perquè ells també aconseguixin la salvació i la glòria eterna que Déu ens dóna en Jesucrist. La vida del sacerdot té ple sentit quan es fa donació als altres. Tota vida pren sentit quan es dóna. El cristià sap que això és així amb gran certesa quan mira Jesucrist, mort i ressuscitat. La vida del sacerdot resta inserida en la donació de Crist. Jesús és el qui s'ha donat del tot fins a morir i morir en creu per amor al Pare i a tots els homes. La seva vida lliurada a la creu és causa de salvació per a tots els homes. També el sacerdot entra en aquesta dinàmica de vida lliurada per la salvació de tots. El nostre germà, Mn. Ramon

Boixader, va viure el seu sacerdocí en donació als altres en tots els llocs en els quals amb obediència a l'Església era enviat. Tots vosaltres, germans, en sou testimonis.

De fet, ell ha mort lliurant-se als altres. Quan va deixar la responsabilitat de rector d'aquesta parròquia de Sant Joan de Vilatorrada, em va demanar de poder continuar vivint aquí i servint fins que les forces li ho permetessin. I així ho ha fet. Ni la manca de visió no el va fer tornar enrere en el servei sacerdotal als altres, com tampoc la feblesa de la malaltia, ja que fins al darrer moment va voler celebrar la missa. I és que ser sacerdot és molt més que un ofici o un treball; és, sobretot i per damunt de tot, una vocació a deixar-se configurar amb Crist Pastor que dóna la vida per les seves ovelles. Un sacerdot, mentre li resta un alè de vida, viu donant-se als altres, amb el ministeri o amb la mateixa vida oferta en la feblesa. El sacerdot sempre és sacerdot de Crist al servei dels altres. Celebrem les exèquies per mossèn Ramon en el temple parroquial de Sant Joan de Vilatorrada. I no podem deixar de recordar que fou ell el qui, com a rector, va anar al davant de les obres de construcció d'aquest nou temple parroquial i instal·lacions pastorals. L'església d'una parròquia és molt més que el lloc de trobada dels cristians, en ella s'expressa el que som nosaltres. El centre de la nostra reunió és Crist, el qui ens guia i salva, el qui és la llum i la vida. Per Jesús i en Jesús nosaltres ens convertim en pedres vives del seu temple espiritual que és l'Església. Per això la tasca del rector

d'una parròquia no finalitza quan el temple ha estat construït, sinó que continua per tal que tots els batejats de Crist esdevinguin cada dia més construcció de Déu, cos de Crist, per la participació en els sagraments de la vida i per la caritat mútua. Però també el temple expressa amb la seva construcció la crida i l'acolliment a tots els homes invitats a la vida plena en Jesucrist. Jesús és la llum dels pobles. I la llum no s'amaga sota la taula, sinó que es posa ben amunt, com ens diu Jesús. Així el temple material ha de ser visible i expressar el que és l'Església; i, encara més, els cristians hem de ser sal de la terra i llum del món. Amb el nostre testimoniatge de vida i amb la nostra paraula de confessió de Crist, explícita, clara i valenta, hem de ser els evangelitzadors que el nostre poble, la nostra societat necessita. Sense els testimoniatge dels cristians la tenebra i la tristesa es van apropiant del món.

En l'evangeli hem escoltat com Jesús compara el Regne del cel amb deu noies, cinc prudentes i cinc desassenyades. Unes, amb l'oli suficient per a quan arribés el nuvi a les noces, i les altres, amb poc oli. I el Senyor ens ha dit: Vetlleu, doncs, perquè no sabeu ni el dia ni l'hora. Aquestes paraules ens conviden a viure sempre en l'actitud de vetlla. El cristià és el qui sap que el Senyor ha de tornar a la fi dels segles. I que continuament ve a nosaltres. La mort és certa, però l'hora incerta. Ara bé, el qui creu en Jesús no pot viure la mort amb la por del

qui no sap què hi ha després. La nostra fe ens fa dir amb tota certesa que la mort és l'arribada de l'espòs. Que en la mort hi ha el trobament definitiu amb Jesús, aquell en qui creiem, en qui esperem i a qui estimem. És clar, però, que per a entrar en la festa de les noces eternes cal tenir preparat l'oli i encesa la llàntia. És la fe en Crist acompanyada de les obres que brollen d'aquesta fe: l'amor a Déu i al proïsme.

Nosaltres avui preguem, amb caritat cristiana, pel nostre germà Mn. Ramon Boixader, perquè el Senyor el purifiqui de totes les taques del pecat que encara poguessin restar en el seu cor. Tots necessitem continuament de la misericòrdia de Déu, perquè tots som pecadors. I preguem amb esperança perquè, confiant en Déu, tenim la certesa que el nostre germà, Mn. Boixader, quan ha arribat l'espòs, l'ha trobat amb la torxa de la fe i de l'esperança i amb l'oli de la caritat i el servei a tots els qui en la seva llarga vida ha ajudat i servit. Ell ha viscut en la fe i en l'amor a Crist. Per a ell són evidents les paraules de sant Pau que hem escoltat: Si morim amb ell, també viurem amb ell; si som constants en les proves, també regnarem amb ell. Tot això, en aquests moments de dolor per la pèrdua del nostre germà, sacerdot de Crist, ens omple de joia i esperança.

Maria peregrina amb nosaltres en el nostre camí de la fe fins a la casa del Pare. Ella és la mare de tots els cristians i és Reina dels sacerdots. Avui l'Església fa memòria de

Maria, Mare de Déu dels Dolors. A ella, amb paraules del sant pare Francesc, li diem: «Vós que estiguéreu plantada davant la creu amb una fe indestructible i rebéreu l'alegre consol de la resurrecció, aconseguiu-nos un nou ardor de ressuscitats per a dur a tothom l'Evangeli de la vida que venç la mort» (EG, 288). Que tot el que Mn. Ramon Boixader ha sembrat en la seva vida sacerdotal fructifiqui més i més amb santedat i missió en el cor de tots els qui ell ha servit en el ministeri sacerdotal. El moment de la mort d'un sacerdot és ocasió propícia per a demanar al Senyor que ens doni les vocacions sacerdotals que necessitem per al servei de les nostres parròquies i comunitats; ho encomanem a la intercessió de Maria, mentre li demanem que sigui, per al nostre germà que ens ha deixat, mare de misericòrdia i el porti davant de qui és jutge d'amor i veritat i rebí el do d'entrar amb ell a la festa eterna i rebí la corona dels qui han estat servidors prudents i fidels. Amén.

> ACCIÓ DE GRÀCIES PER LA BEATIFICACIÓ D'ÁLVARO DEL PORTILLO, BISBE
Catedral de Vic // 3-10-2014

Sr. Vicari de la Prelatura personal de l'Opus Dei a Catalunya, Rvd. Antoni Pujalt,
Membres de la Prelatura,
Germans preveres i diaques,
Germans tots, fills estimats de Déu.

1. El Catecisme de l'Església Catòlica ens ensenya que «quan celebrem el misteri de la

salvació en els sagraments, l'Esperit i l'Església ens fan participar en la litúrgia eterna» (núm. 1.139). Aquesta realitat, que es fa present en cada celebració litúrgica cristiana, el proppassat 27 de setembre, en la celebració litúrgica de la beatificació d'Álvaro del Portillo, bisbe, va donar-se amb un matis concret: l'Esperit Sant i l'Església mostraven la santedat d'un dels seus fills, que gaudeix de la benaurança de la visió de Déu i que esdevé per a nosaltres model de vida cristiana i intercessor a favor dels qui peregrinem per aquest món i ens encomanem a ell, davant la Trinitat Santíssima. Si el beat Álvaro del Portillo durant la seva vida per aquest món va obrar cercant sempre la glòria de Déu i el bé dels homes per a glòria de Déu, i, amb la seva humilitat, va amagar als ulls del món, moltes de les seves obres, ara l'Església posa la seva vida als ulls de tots els seus fills com el que és: un tresor preciós on podem contemplar la bellesa i l'amabilitat de la santedat de Déu, reflectida en la santedat d'un senzill servidor seu. I, al mateix temps, la mateixa Església ens el presenta com un amic i company de camí que vetlla sol·licitament i intercedeix per nosaltres.

Calia, doncs, que, en aquesta nostra diòcesi de Vic, coneguda i estimada pel nou beat, donéssim gràcies a Déu, font de tota santedat i de tota vida, font de tot el que tenim i el que som, per la proclamació d'Álvaro del Portillo i agràim, al mateix temps, al nou beat la seva generositat i tot el bé que ha fet a favor de la nostra terra i, en concret,

al nostre bisbat, animant la vida cristiana de tant i tants fidels i promovent entre nosaltres diferents iniciatives evangelitzadores.

2. La Paraula de Déu proclamada ens mostra la figura del Bon Pastor, del Formós Pastor, imatge gràfica de la tendresa i la bellesa de Déu, que estima entranyablement els homes i dones, tots i cada un de nosaltres. El Bon Pastor surt a cercar-nos per aplegar-nos en el seu amor, per fer-nos reposar en la seva fidelitat, per guarir-nos de les nostres malalties amb la seva misericòrdia i el seu perdó, i per mantenir-nos ben forts, fent-se ell mateix el nostre aliment de vida eterna, de vida plena, de vida abundant.

[deixeble del Bon Pastor]

El beat Álvaro, de ben petit, en l'ambient familiar i a l'escola, va conèixer i va estimar aquest Bon Pastor i, sobretot, es va deixar estimar per ell. Va descobrir que la seva vida, al seu costat, té un nou sentit i una nova bellesa. La trobada amb sant Josepmaria Escrivà, en el context proper de visites als més pobres de Madrid, li va obrir nous horitzons d'amor. La vocació a l'Opus Dei, rebuda a vint-i-un anys, suposava posar totes les seves moltes qualitats al servei de Jesús, Bon Pastor, que el convidava a ser apòstol, evangelitzador enmig de la vida ordinària d'estudiant d'enginyeria. El somriure que de natural tenia recolzava cada vegada més en una intensa amistat amb Déu teixida per una constant vida d'oració entorn de la Paraula de Déu i la celebració dels sagraments, així

com d'una sòlida formació i amor a l'Església. La seva capacitat d'amistat s'eixamplava oferint als seus amics, amb naturalitat i joia, una amistat amb Déu.

El context de persecució religiosa no féu més que consolidar aquesta realitat, estant disposat, si calia, al martiri, i mostrant l'amor a Déu amb actes tan heroics com caminar cada dia uns quants quilòmetres en la freda nit per poder assistir a missa, mentre els companys de campament dormien exhausts per la tensió i treball en temps de guerra.

[icona del Bon Pastor]

El proppassat 27 de setembre el papa Francesc, en el breu apostòlic de beatificació del llavors venerable servent de Déu Álvaro del Portillo, sintetitzava la seva vida amb la frase «Pastor segons els cor de Crist, zelós ministre de l'Església». Efectivament, Déu tenia per a ell uns plans que no s'imaginava: si pel baptisme tot cristià ha de ser un altre Crist, amb l'ordenació sacerdotal el constituïa icona del Crist cap, Bon Pastor.

Ell fou roca, *saxum*, on el Fundador de l'Obra es pogué recolzar en tot moment; amb el seu ministeri despertà en la consciència de tants batejats la joiosa possibilitat d'esdevenir sants en la vida ordinària; despertava en cada ànima la tasca joiosa de ser evangelitzador entre els companys, amics i familiars. Traslladat a Roma, fou apòstol d'apòstols, dotant de mitjans per

a formar els preveres, treballà infatigablement per trobar l'*iter* que portés a una estructura jurídica que s'adeqüés a l'Obra, aquella novetat que Déu havia suscitat en el si de l'Església.

D'aquesta estada a Roma com a prevere, podem destacar també la seva important col·laboració en el Concili Vaticà II, especialment com a secretari de la comissió encarregada d'elaborar el que seria el decret sobre la vida i ministeri del prevere. Aquest concili ratificaria la causa que Déu havia encomanat a sant Josepmaria: la vocació universal a la santedat i la vocació a l'evangelització de tot batejat.

[Pare i pastor]

L'any 1975, a la mort del fundador de l'Opus Dei, Álvaro del Portillo fou cridat a esdevenir cap de l'Obra, Pare, com es anomenat afectuosament pels membres de l'Obra. Iniciava així l'etapa de continuïtat en la fidelitat, durant la qual urgiria els fidels de la Prelatura a llançar-se a una nova evangelització, encarant amb fe, audàcia i visió de futur els reptes que la societat planteja.

El seu cor de bon pastor, sensible a les necessitats dels més febles, el portà a promoure iniciatives apostòliques i socials entre els més pobres i necessitats, essent també especialment amatent amb els malalts. Sentia com a pròpies les necessitats dels altres.

L'amor a l'Església, al Sant Pare i als altres bisbes es traduí en nombrosos gestos plens d'estimació filial i fraternal, així com en la total disponibilitat per a aquells serveis que se li demanaven.

Amb els seus escrits i catequisis arreu del món impulsà l'expansió de l'Obra en nous països. Si bé no li mancaren les incomprendiments i dificultats, tot li serví per a unir-se més a Crist, font de l'autèntica alegria.

El seu lema episcopal «Regnare Christum volumus» sintetitza tota la seva vida d'apòstol infatigable. Procurà que Crist regni en el cor de cada persona per donar-li l'alegria i la llibertat veritables; que regni en el cor de la família, santificant-hi l'amor humà; que regni en el cor de l'activitat professional, donant —com ell digué en una de les seves estades a Catalunya— «vibració d'eternitat» a tot el que fem; que regni en el cor del poble, teixint una cultura de l'amor.

Ell féu entendre amb senzillesa i profunditat que l'evangelització no és cosa d'especialistes, sinó que tot batejat ha de ser missioner: compartir la joia de l'Evangeli és el fruit normal de l'amistat amb Déu.

Si a ell li agradava dir que la fidelitat al llarg del temps és el nom de l'amor, també podem dir d'ell que aquesta fidelitat seva feia amable la veritat. En la seva persona la fortalesa i l'amor a la veritat eren expressió d'una caritat que cerca el millor per a l'altre.

Benvolguts: seguint l'exemple del beat Álvaro del Portillo i amb la seva intercessió, aquesta acció de gràcies ens convida a cada un de nosaltres a cercar la santedat. Us convido a entomar el repte de l'alegria de la nova evangelització, responnent amb la mateixa generositat que Álvaro del Portillo a la crida que Déu ens fa avui.

Déu Pare misericordiós, que concedireu al beat Álvaro, bisbe, la gràcia de ser, amb l'ajut de la Mare de Déu, un pastor exemplar en el servei a l'Església i fill i successor fidelíssim de sant Josep maria, fundador de l'Opus Dei: feu que sapiguem també nosaltres respondre amb fidelitat a les exigències de la vocació cristiana, transformant tots els moments i les circumstàncies de la nostra vida en ocasió d'estimar-vos i de servir el Regne de Jesucrist. Digneu-vos a atorgar-nos, per intercessió del beat Álvaro del Portillo, bisbe, molts i sants sacerdots, vocacions a la vida consagrada i famílies verament cristianes.

> INAUGURACIÓ DEL CURS DE L'INSTITUT SUPERIOR DE CIÈNCIES RELIGIOSES DE VIC – 2014-2015

Seminari Diocesà // 9-10-2013

Dijous XXVII - II: Ga 3,1-5 // Lc 11,5-13

Sr. Rector del Seminari Diocesà,
Sra. Directora de l'Institut Superior de Ciències Religioses de Vic,
Professors, alumnes,
Germans tots, estimats de Déu.
Iniciem el nou curs amb l'eucaristia votiva

de l'Esperit Sant. Ho fem des de la certesa que és l'Esperit Sant el qui guiarà el nostre cor i la nostra intel·ligència en el recte coneixement de les coses de Déu i en el coneixement de les realitats veritablement humanes en aquest nou curs.

En les lectures que avui ens han estat proclamades hem escoltat com Jesús ensenya els seus deixebles a pregar amb confiança de fills, perquè pregar és parlar amb Déu, el nostre Pare, que sabem que ens estima. I en concret ens ha dit: Penseu que si vosaltres, que sou dolents, sabeu donar coses bones als vostres fills, molt més el Pare del cel donarà l'Esperit Sant als qui l'hi demanen. Així, doncs, el Senyor ens convida a pregar amb confiança, demanant al Pare del cel el do de l'Esperit Sant. És el que fem en aquests moments tenint ben presents tots els qui formem el nostre Institut. El do increat del Pare i del Fill és donat a mans plenes al cor dels creients que amb humilitat es deixen omplir amb els seus dons. Però no solament hem de pregar avui en aquesta missa d'inici de curs del nostre Institut Superior de Ciències Religioses de Vic, sinó que la pregària ha d'acompanyar la vida de cada dia, tant dels professors com dels alumnes i del personal que configura aquesta institució diocesana.

La pregària autèntica és aquella que ens porta a l'adoració del Déu veritable. Solament des de l'adoració del misteri podem acostar-nos a Déu. Tradicionalment es distin-

geixen dues vies per les quals podem avançar en el coneixement de Déu. La primera és la via o teologia catafàtica; terme que prové del grec cata-fasis, que significa 'afirmació'. La segona és la via o teologia apofàtica, provinent també del grec, apo-fasis, que significa 'negació'. Mentre que la teologia catafàtica intenta de dir el que Déu és, la teologia apofàtica en té prou amb designar el que Déu no és. Aquesta recomana l'admiració i el silenci. Ambdues formes d'estudi del misteri de Déu estan estretament lligades. Ens pertoca a nosaltres de fer el que anomenem «teologia agenollada», en el sentit que ens cal unir la pregària a l'estudi. Com, si no, podem arribar a comprendre quelcom del misteri de Déu? El que no neix de la humilitat que cerca, a la llum de l'Esperit Sant, no és autèntic coneixement que porti al misteri de Déu.

Sant Pau en el fragment de la seva carta als cristians de Galàcia ens fa veure com n'és, de fàcil, retornar al camí no correcte quan hom oblida el misteri de Jesucrist clavat a la creu. En cada tombant de la història hi ha sempre la temptació de fugir de l'escàndol de la creu per anar a realitats aparentment més comprensibles i més lluminoses. Les modes de cada moment ens poden fer caure en el parany de l'esclavatge. No són les nostres obres, ni les millors; no són els nostres pensaments, ni els millors; no són les nostres relacions, ni les millors; no són les nostres institucions, ni les millors, el que ens salva. La salvació no es troba en ningú més que en Jesucrist mort i ressuscitat. És per la fe en Jesucrist que ens

ve de la predicació de l'Església, signe pobre, sacrament universal de salvació, que nosaltres rebem el do de l'Esperit Sant que ens dóna la llibertat dels fills de Déu. Recordem el que ens deia sant Pau i apliquem-ho a la nostra vida: Responeu-me només això: L'Esperit Sant, el vaureu rebre perquè havíeu practicat la Llei o perquè heu cregut?

Pel nostre baptisme i per la confirmació hem rebut el do de l'Esperit Sant que ens porta a viure en la llibertat; però aquesta llibertat, do de l'Esperit Sant, ens mena a fer morir les obres pròpies de la carn, com ens diu sant Pau en la mateixa carta als Gàlates. Aquests, com hem escoltat, no van ser capaços de deixar-se portar del tot per l'Esperit Sant. En ells i en nosaltres hi ha d'haver el sant temor, do de l'Esperit Sant, que ens fa vetllar sobre nosaltres mateixos, perquè amb el pretext de la llibertat no caiguem en les obres pròpies de la carn. Deixar-se portar de veritat per l'Esperit Sant fa que aquest doni en nosaltres el seu fruit: l'amor, el goig, la pau, la paciència, la bondat, la fidelitat, la mansuetud, la sobrietat (cf. Ga 5,22). És aquest el fruit que cal demanar en l'inici de curs del nostre Institut. Que l'Esperit Sant ens ompli amb els seus set dons per a poder viure amb el cor net i avançar tots, mestres i alumnes, en el coneixement de Déu i del seu misteri. Perquè, com ens diu Jesús: Feliços els nets de cor: són ells els qui veuran Déu (Mt 5,8). Sí, volem ser dels nets de cor per a veure Déu en el seu misteri mentre caminem per aquest món, i en la visió cara a cara en l'eternitat de Déu. Si ens

deixem amorosir per la misericòrdia de Déu que ens allibera en cada moment, podrem viure en el camí dels qui cerquen el cor net. El papa Francesc quan anuncia el kerigma ens dóna una formulació que és vàlida sempre per a tots nosaltres: «Jesucrist t'estima, ha donat la seva vida per salvar-te, i ara és viu al teu costat cada dia, per il·luminar-te, per enfortir-te, per alliberar-te» (EG, 164).

Preguem els uns pels altres, tots els qui formem aquest Institut Superior de Ciències Religioses, a fi que aquest curs sigui un moment de gràcia que ens porti al nucli de la nostra fe cristiana: Jesús mort i ressuscitat. Que el que aquí aprofundim sigui vida autènticament cristiana i ens dugui a ser els evangelitzadors que la nostra societat i la nostra Església necessiten.

Ens encomanem a la intercessió de santa Maria, seu de la Saviesa. Que ella ens sigui intercessora en tots els treballs d'aquest curs. Que la seva mà maternal ens guardi en els camins de la veritat i de l'amor. Amén.

> ORDENACIÓ PRESBITERAL - FLORENCI GRAS SANTOLARI

Catedral de Vic // 12-10-2014

Nm 11,11b-12.14-17.24-25a // 2Co4 4,1-2.5-7// Mt 9,35-38

Sr. Rector del Seminari Diocesà de Vic,
Sr. Degà i membres del Capítol,
Germans preveres, germans diaques,
Seminaristes,

Mare i familiars del Florenci,
Germans tots, estimats de Déu.

La nostra Església diocesana viu el goig de l'ordenació sacerdotal d'un dels seus fills. Mn. Florenci Gras, en edat madura i a la seva parròquia natal de Sant Sadurní de Callús, va acollir la crida del bisbe a esdevenir diaca. I, després d'un temps d'exercici d'aquest ministeri eclesial —primer a la parròquia natal, després a la Sagrada Família d'Igualada i ara a Sant Hipòlit de Voltregà, Vinyoles, Oris i Saderra—, acull la crida de l'Església a esdevenir prevere al servei de la Bona Nova del Regne. La seva resposta generosa és un goig per a tots nosaltres que estimem aquesta nostra Església diocesana de Vic. Perquè un nou sacerdot al servei de l'Església significa una nova presència de Crist Pastor, Sacerdot, Mestre enmig de l'Església i de la societat. I és un goig també perquè estem ben convençuts que el sacerdot desenvolupa una funció insubstituïble en la vida de l'Església. El nou sacerdot que avui el Senyor ens dóna és un signe de la providència de Déu que no abandona mai el seu Poble i el vol portar a bones prades, les prades de la Paraula i de l'Eucaristia.

Germans estimats, siguem bons col·laboradors del Senyor en la tasca de fomentar vocacions sacerdotals. Hem de pregar confiadament; hem de conrear les llavors de vocació sacerdotal en el cor dels infants, dels joves, dels homes; hem de fer propostes clares i engrescadores. Necessitem tant els

bons i sants sacerdots que no ens hem de cansar mai de demanar aquest do. Solament Déu pot arribar al cor de les persones, tant adults, com joves, com infants. Solament Déu pot enviar treballadors als seus camps. Però ell vol enviar-los passant per la porta de la nostra humil pregària.

Tots hem de portar en el nostre cor i en la nostra vida el neguit pel foment de les vocacions sacerdotals. Però el qui ha de ser el primer en aquest neguit és el vostre bisbe. Hem escoltat en la primera lectura la queixa de Moisès al Senyor. Li feien falta mans i cor, temps i espai per a poder atendre la multitud del Poble del Senyor. I hem escoltat també com el Senyor li dóna la resposta: Prendré del mateix esperit que tu tens i el posaré també en ells, perquè t'ajudin a portar la càrrega del poble i no l'hagis de dur tu tot sol. Aquesta mateixa és també la pregària del bisbe adreçada cada dia a Déu perquè tingui pietat d'aquesta nostra Església i ens doni els pastors que necessitem per a poder servir les parròquies i comunitats. Els preveres són per al bisbe diocesà «els col·laboradors i consellers necessaris en el ministeri i en el càrrec d'ensenyar, santificar i pasturar el poble de Déu» (PO, 7). La mirada i el dolor del bisbe és veure en la seva Església la manca de preveres. Quantes parròquies no poden tenir el sacerdot amb més presència enmig d'elles! Quants diumenges i festes els sacerdots han d'anar a una, a dues, a tres i a quatre o més parròquies! La presència del sacerdot de Crist fa tant de bé enmig dels hospitals, de les famílies,

de les presons, de les escoles, dels grups, dels joves, dels infants, dels malalts... Senyor, tingueu pietat i misericòrdia de nosaltres i doneu-nos els sacerdots que necessitem en aquests moments de nova embranzida evangelitzadora! Senyor, tingueu pietat i feu-nos el do de viure l'alegria d'evangelitzar! Senyor, vesseu el vostre Esperit a mans plenes en el cor de tots els vostres fidels, perquè així tinguem molts i bons pastors! Com predicava sant Agustí: «Tant de bo que no manquin mai els pastors bons, tant de bo que no manquin mai entre nosaltres! Que la misericòrdia de Déu no es negui a engendrar-los i a constituir-los. Sí, si hi ha ovelles bones hi haurà també pastors bons, perquè els pastors bons surten d'entre les ovelles bones» (St. Agustí, Sermó 46, 29).

El ministeri del bisbe i dels preveres en la comunió de l'Església té com a objectiu «l'edificació del Cos de Crist» (PO, 8). I és que l'Església sols pot viure de Crist. L'Església no pot viure més que del seu lligam de dependència de Crist, font de la seva vida, origen de la seva missió i fonament de la seva comunió i unitat. D'aquí neix la realitat del sacerdoci del bisbe i dels preveres, que té la seva única font en la gràcia de Déu, en l'amor de Déu. Hom esdevé sacerdot de Crist per la gràcia de l'ordenació sacerdotal. Solament en la pregària i en el sí de la comunió de l'Església hom esdevé sacerdot de Crist a favor del seu poble. El sacerdoci és sempre un do de Déu que ell dóna als qui ha escollit per mitjà de la seva Església. I el que és un do de la gràcia no prové mai de la

competència i de l'acció dels homes, sinó de la iniciativa, sempre gratuïta i immerescuda, de Déu. El sacerdoci en l'Església no és una pertinença personal, sinó que sempre es rep com un do que mai no cessa, perquè és el do dels dons, l'Esperit Sant. La imposició de les mans del bisbe i dels preveres, amb la pregària de consagració, fa realitat el do de l'Esperit Sant, la renovació del do de l'Esperit Sant, en qui rep l'ordenació presbiteral, per tal que tot el seu ésser resti transformat per a ser sempre presència de Crist, sacerdot, pastor i mestre de la seva Església.

Estimat fill Florenci, és gran el misteri que avui rebràs per la imposició de les mans i la pregària de l'Església. Aquest do et demana la totalitat del teu ésser, ànima i cos, intel·ligència i cor. Avui no reps l'encàrrec de fer de sacerdot, sinó que seràs constituït sacerdot de Crist. En la teva vida no hi haurà res que no sigui sacerdotal. Hauràs de viure de tal manera que tots puguin veure en tu la presència de Crist, quan treballis i quan reposis, quan et relacionis i quan et formis, quan preguis i quan t'alimentis, quan celebri o quan prediquis... sempre i en tot moment has de ser del tot de Crist i, per ell, has de ser del tot dels teus germans. Passaràs a ser avui, encara més, un home totalment disponible per als altres. El sacerdot no és l'amo de la comunitat; és el servidor de tots, especialment dels pobres i dels malalts. El sacerdot presideix la comunitat, essent presència de Crist Cap i Pastor, Servidor i Salvador, el qui no ha vingut a fer-se servir, sinó a servir i a donar la vida per la multitud (cf. Mt

20,28). La llibertat del sacerdot és la de fer-se servidor de tots. La vida que hem rebut com a do pren ple sentit quan aquesta es dóna. El sacerdoci és ofici d'amor, de donació plena, vivint en la pobresa evangèlica, en el do del celibat, en la humilitat i l'obediència. Aquest és el camí de lliurament sacerdotal que avui iniciis amb la força de l'Esperit, el qual, cada dia i cada instant, et farà el do de la llibertat en l'amor i la veritat.

Un nou segador avui és enviat als sembrats del Senyor. El nou segador és un do que ha nascut en el si de la pregària. La pregària de l'Església, la nostra pregària en obediència al manament del Senyor —Demaneu a l'amo dels sembrats que hi faci anar més segadors— és que Déu es procuri una abundància de segadors per tal de recollir el do de l'Esperit que Jesús vessa en el cor dels homes com a fruit del seu misteri pasqual, de la seva mort i resurrecció. El Senyor ja és present en el cor dels homes, estimats de Déu. Però ell necessita segadors per a collir els fruits del seu amor misericordiós en les seves vides de fills de Déu. I si en la pregària has nascut com a sacerdot, enviat a les messes del Senyor, estimat Florenci, també la pregària de l'Església t'acompanyarà. Amb la nostra pregària t'acompanyarem. No en dubtis mai, ni quan el camí es faci feixuc, ni quan el fracàs plani, ni quan el silenci de Déu sigui fosca nit, sempre hi haurà algun germà o germana que en la pregària vetllarà per tu per tal que el ble de l'esperança no s'apagui mai en el teu cor. Però, estimat germà, la pregària ha de ser

també la companya del camí del teu sacerdoti ministerial que avui comença. Sense pregària, el cor d'un sacerdot no pot trobar les raons per a continuar creient i estimant. Sense pregària, el cor d'un sacerdot perd la seva relació de comunió profunda amb el bisbe i els germans preveres. Sense pregària, la caritat pastoral, que et fa veure la voluntat de Déu en el dia a dia, s'afebleix i, en lloc seu, en el cor del sacerdot neixen altres interessos que desfiguren la missió de l'Església i el servei propi i insubstituïble del sacerdot. La teva pregària ha de ser totalment sacerdotal, enamorada de Crist i del seu Cos que és l'Església. La teva pregària ha de ser sacerdotal, parlant a Déu de tots aquells que tens encomanats i per a poder parlar de Déu als teus germans. El qui prega es posa en el camí del que ens deia sant Pau d'ell i dels autèntics apòstols: Perquè, quan nosaltres prediquem, no ens anunciem a nosaltres mateixos: anunciem que Jesucrist és el Senyor, i nosaltres, els vostres servidors per amor de Jesús.

Germans estimats, en l'evangeli hem escoltat que Jesús, en veure aquella multitud de gent, malmenada i desesperançada com les ovelles sense pastor, se n'apiadà, i digué als seus deixebles: «La collita és abundant, però hi ha pocs segadors. Demaneu a l'amo dels sembrats que hi faci anar més segadors.» Aquesta és la mirada de Jesús ahir, avui i sempre. Els homes i dones necessitem Jesús per a trobar el sentit de la vida. Amb paraules del papa Francesc: «La joia de l'Evangeli omple el cor i la vida sencera dels qui es troben amb Jesús. Els qui es deixen salvar

per ell són alliberats del pecat, de la tristesa, del buit interior, de l'aïllament» (EG, 1). Tots som cridats a ser els segadors que vol Jesús, cada un de nosaltres en la seva vocació pròpia dins la comunió de l'Església. Que tots ens llancem a viure l'aventura missionera de l'anunci de Jesús a tots els homes! Que tots visquem l'alegria d'evangelitzar! Que santa Maria, en l'advocació del Pilar, sigui intercessora nostra, del nou sacerdot que avui el Pare ens regala i de tots nosaltres, deixebles i missioners de Jesús, el Bon Pastor. Amén.

> V CENTENARI DEL NAIXEMENT DE SANTA TERESA DE JESÚS.

INICI DE L'ANY JUBILAR

Monestir de Santa Teresa d'Igualada-Jorba i Monestir de Santa Teresa de Vic // 15-10-2014

Iniciem avui, amb aquesta eucaristia, l'any jubilar en ocasió del V Centenari del Naixement de Santa Teresa de Jesús. Fou el 28 de març de l'any 1515, a Àvila, quan naixia santa Teresa de Jesús. I, sis dies després, el 4 d'abril, fou batejada a l'església parroquial de Sant Joan, on els seus pares eren inscrits com a feligresos. L'Església, en aquesta escaïença, ofereix a tota la família carmelitana d'arreu del món i a les diòcesis d'Espanya el do de poder celebrar un any jubilar; un any per a apropar-nos a la santedat insigne de santa Teresa de Jesús i, amb ella, recórrer el nostre camí personal i comunitari de conversió per viure amb més fidelitat la nostra vocació cristiana. La gràcia de la misericòrdia sanadora de Déu

es vessarà durant aquest any a mans plenes en el nostre cor si acollim el do que el Pare, ric en misericòrdia, ens ofereix.

Les celebracions dels sants no són una mera ocasió per a fer festa, sinó que són un temps de gràcia per a mirar més de prop la vida de santedat d'un dels fills de l'Església, a fi que aquesta mirada ens esperoni a viure amb més decisió el nostre camí de santedat. El fruit que neix de la mirada autèntica als sants és la conversió. La mirada als sants també ens ajuda a encomanar-nos a la seva intercessió. Emmirallant-nos en ells veiem més la nostra pobresa, però al mateix temps veiem que és possible imitar-los, perquè ells són germans nostres, de la nostra mateixa naturalesa. Ells han lluitat com nosaltres contra el pecat. Els sants són germans nostres i, per tant, són sol·licitos de tots nosaltres. Ells pregunten per la nostra santedat. Pregunten perquè nosaltres siguem més i més el Cos de Crist, en aquest món, i arribem, amb la misericòrdia de Déu, a l'eternitat de les Noces de Crist amb la seva Església. Ells són delerosos que es completi el Cos de Crist en l'abraçada eterna de l'Amor que mai no mor.

Quina mirada podem adreçar nosaltres a santa Teresa d'Àvila en aquesta celebració de l'inici del cinquè centenari del seu naixement? La primera mirada és veure en santa Teresa una profunda humanitat. Tot el que ella viu ho fa des de la seva realitat de dona amb la seva pròpia personalitat, amb qualitats i defectes. Però, al mateix temps,

descobrim com en aquesta humanitat sap recórrer el camí de la recerca de Déu, de deixar-se fer per Déu. En ella trobem una sinceritat que la fa obrir cada dia més a la veritat de Déu i, al mateix temps, a la seva pròpia realitat. En ella no hi ha una doble vida. No es deixa enganyar ni per ella mateixa. I per això, amb la sinceritat de la recerca de la voluntat de Déu i obrint el seu cor a l'acció de la gràcia de Déu, avança pel camí de la santedat. El coneixement de Déu i el coneixement d'un mateix són dues realitats que mai no es poden separar. Santa Teresa ens mostra com en la relació amb Déu neix la profunda humanitat.

Déu no és l'enemic de la llibertat i de la felicitat de l'home. Més aviat a l'inrevés. Quan Déu hi és present, hi ha la plenitud i, per tant, no cal cercar succedanis que robin la nostra llibertat: «Quien a Dios tiene nada le falta. Solo Dios basta» (Poesías, 7), ens diu clarament ella. Per això en tota l'experiència vital i religiosa de santa Teresa es mostra un Déu viu, proper a ella, proper a la vida, actuant en la vida de cada dia. Ell mateix. Recordem aquelles paraules de Jesús: «No tengas pena, que yo te daré libro vivo» (Libro de la Vida, 26,6). Aquesta és l'experiència cristiana. Déu no se'ns ha manifestat des de la seva estança lluminosa, sinó que ho ha fet entrant en la nostra història, amb fets i paraules. Amb el poble d'Israel, amb la història d'amor i fidelitat de Déu i del poble que massa vegades oblida qui l'estima de veritat. I en la plenitud dels temps en Jesús,

rebrot de la soca de Jesè, mostrant del tot la seva bogeria d'amor per la humanitat. Déu és amor, i amor misericordiós. Això ho podem dir perquè així Déu ens ha manifestat la seva essència eterna. També, de la mateixa manera, cada persona ha de viure en la seva vida aquesta experiència. Déu és Amor misericordiós, donant-se del tot a tots i cada un dels seus fills, estimats en el seu Fill únic. Déu manifesta en cada persona aquest amor misericordiós. Qui no ha experimentat en la seva vida aquesta misericòrdia no pot conèixer amb veritat qui és Déu, i també, al mateix temps, qui és ell, perquè la nostra realitat més pregona és la de ser estimats de Déu.

Santa Teresa d'Àvila viu d'aquesta misericòrdia de Déu i, per això, no es cansa de manifestar-la, de cantar-la. De fet, si ella escriu per obediència el llibre de la vida és per tal que «se entienda la muchedumbre de vuestras misericordias» (ibídem, 4,3), diu en diàleg amb Déu. I com més camina en la voluntat de Déu, més clara veu la seva realitat d'estimada i perdonada, i per això confessa: «Porque es mucho más lo que yo debo a Dios, porque me ha perdonado más» (ibídem, 14,12), i també: «Sea por siempre bendito, que tanto me ha sufrido» (ibídem, 4,11).

D'aquesta consciència li neix la certesa de l'amor de Déu, que la porta a una relació ben pròpia de santa Teresa: l'amistat amb el Senyor, que és l'amic que mai no falla: «Alabad por ello a su Majestad y fiad de

su bondad, que nunca faltó a sus amigos» (ibídem, 11,12). I a una relació de resposta plenament enamorada: «Seamos todos locos por amor de quien por nosotros se lo llamaron» (ibídem, 16,6). Així és com ella mira Jesús: «Siempre que se piense en Cristo, nos acordemos del amor con que nos hizo tantas mercedes, y cuán grande nos lo mostró Dios, en darnos tal prenda, del que nos tiene: que amor saca amor, porque si una vez nos hace el Señor merced que nos imprima en el corazón este amor, sernos ha todo más fácil y obraremos muy en breve y muy sin trabajo» (ibídem, 22,14).

Santa Teresa de Jesús és mestra de pregària per a l'Església. La seva vida i els seus ensenyaments ens porten a entendre i a viure l'Evangeli de Jesús. Per això és doctora de l'Església. I què és la pregària per a ella? «Que no es otra cosa oración mental, a mi parecer, sino tratar de amistad, estando muchas veces tratando a solas, con quien sabemos nos ama» (ibídem 8,5). Per a santa Teresa no és possible d'entendre la vida cristiana sense la relació viva i personal amb el Déu vivent i veritable, que és la pregària. La manca de pregària en el cor d'un cristià és un contrasentit. Oració que, en santa Teresa, era sempre ben senzilla i al mateix temps molt profunda, amb aquella mirada d'amor: «Procuraba lo más que podía traer a Jesucristo, nuestro bien y señor, dentro de mí presente; y ésta era mi manera de oración» (ibídem, 4,7). I també ensenyava: «Aunque en una hora no le digamos más de

una vez el Paternóster, como entendamos que estamos con él y lo que le pedimos y la gana que tiene de darnos y cuán de buena gana está con nosotros, no es amigo de que nos quebrems la cabeza hablándole mucho» (Camino de perfección, 29,6).

La pregària és fonamental per a un cristià. Santa Teresa deia que els cristians vivim moltes vegades com a miserables quan, de fet, som rics. Ella es referia, evidentment, no a la riquesa vana i falsa, sinó a la riquesa espiritual. Per això ella ensenyava a pregar amb una «grande y muy determinada determinación, de no parar hasta llegar a ella, suceda lo que sucediere, trabájese lo que se trabajare, murmure quien murmurare» (ibidem, 21,2). Oració ben unida a la vida. La pregària autèntica no és pas aliena a la realitat. Al contrari, el diàleg amb Déu és garantia de veritat, de veritat en un mateix i amb els altres i, per tant, de llibertat. L'autèntica pregària es manifesta en la humilitat i la caritat. Santa Teresa, en el llibre de Las moradas, ens diu clarament què vol el Senyor de la pregària més profunda: «Para esto es la oración, hijas mías, de esto sirve el matrimonio espiritual: de que nazcan obras, obras» (7,4). Són les obres concretes de caritat i humilitat, d'obediència i servei. Sense humilitat no hi ha autèntica relació amb Déu i amb els altres, com tampoc veritable coneixement d'un mateix, perquè manca la veritat. Ella ens diu: «Una vez que estaba considerando por qué razón era nuestro Señor tan amigo de esta virtud de

la humildad púsome delante... esto: que es porque Dios es suma verdad y la humildad es andar en verdad» (ibidem, 6,10-17). No hi ha humilitat sense veritat. I no hi ha veritat sense humilitat.

Santa Teresa és la insigne reformadora del Carmel. Va fundar la primera comunitat de religioses al monestir de Sant Josep d'Àvila i el Senyor li va fer entendre tot el bé que aquests «palomarcitos de la Virgen» podien fer. I es va deixar portar per Déu i es va convertir en «andariega» de Déu, pels camins de Castella i d'Andalusia per tal de ser fundadora de comunitats. Fou reformadora del Carmel en moments de gran convulsió a Europa. Alguns volien reformar l'Església trencant la comunió i desobeint. Però ella comprenia que s'havia de reformar ella, amb més fidelitat, i que el Senyor volia que fundés «petites comunitats de dones que, a imitació del "col·legi apostòlic", poguessin seguir Crist vivint senzillament l'Evangeli i sostenint l'Església amb una vida de pregària» (Missatge de Francesc al bisbe d'Àvila, 15-10-2014). Fou fidel a Déu i a l'Església sempre, malgrat les dificultats, i per això prenen tot el valor les seves paraules els darrers dies de la seva vida. Deia després de la comunió que donava gràcies al Senyor perquè l'havia feta filla de l'Església. I repetia moltes vegades: «En fin, Señor, muero hija da la Iglesia. Gracias te hago, Dios mío, Esposo de mi alma, porque me hiciste hija de tu santa Iglesia.» Certament, santa Teresa de Jesús ens ensenya que «no hi ha res més preciós que viure i morir com a fills d'aquesta Església!» (ibidem).

Què ens demana el Senyor, germans estimats, en aquest V Centenari del Naixement de Santa Teresa? Fidelitat a la nostra fe cristiana, en la vocació pròpia. Germanes carmelites, sigueu el que sou! L'Església us necessita ben fidels al carisma rebut per la santa reformadora del Carmel. I a tots el Senyor ens demana fidelitat en el camí de la pregària. Santa Teresa deia: «Dadme cada día un cuarto de oración, y yo os daré el cielo» (frase en els escrits de sant Enric d'Ossó). Un fruit ben clar d'aquest any ha de ser la fidelitat a l'oració. L'oració és el camí segur que porta a la vida veritable. Com canviaria la nostra vida si fóssim més fidels a la trobada amb el Senyor cada dia! Santa Teresa deia dels seus temps, no pas fàcils, que eren «tiempos recios» i per això exclamava: «En estos tiempos son menester amigos fuertes de Dios» (Libro de la vida, 14,5). Que així sigui també per a tots nosaltres en aquest temps que ens pertoca de viure, que siguem «amigos fuertes de Dios», per a portar-lo als nostres germans i viure intensament l'alegria d'evangelitzar.

Acabo amb les paraules finals del missatge del sant pare Francesc al bisbe d'Àvila en l'inici d'aquest cinquè centenari: «Ja és hora de caminar, fressant els camins de la joia, de la pregària, de la fraternitat, del temps viscut com a gràcia! Recorreguem els camins de la vida acompanyats per santa Teresa! Les seves petjades ens porten sempre a Jesús.» Amén.

GLOSSA SETMANAL

TEMPS DE POSAR-NOS-HI TOTS DEL TOT

El curs pastoral diocesà, i amb això entenem totes les activitats de les parròquies, dels moviments, de les associacions, en començar el mes de setembre torna a prendre el seu ritme propi. A la nostra diòcesi iniciem el nou curs pastoral amb la Jornada Diocesana, que inclou, al matí, la presentació dels objectius i materials del nou curs al Seminari Diocesà i, a la tarda, la celebració de l'eucaristia a la nostra catedral, commemorant l'aniversari de la consagració de la catedral i encomanant a Déu el treball pastoral d'arreu de la diòcesi.

Aquest any la Jornada Diocesana té la peculiaritat del lliurament del nou Pla Diocesà de Pastoral per al pròxim quinquenni 2014-2019. Ha estat el treball de moltes persones i de moltes realitats representatives de la diòcesi el que farà possible, amb les seves aportacions, caminar cap a un objectiu clar: l'anunci de l'evangeli de Jesús enmig dels nostres pobles i ciutats, de les nostres parròquies i famílies, de les nostres escoles i llocs de treball. Ha estat un treball llarg i intens en el temps, no exempt de dificultats, perquè no és pas fàcil llançar-nos a l'aventura missionera enmig de la nostra gent, del nostre poble; però sobretot ha estat un treball acompanyat per la pregària de molts que porten en el cor l'amor a Déu i als germans.

Per això la Jornada Diocesana és una fita significativa per a expressar que volem caminar junts, complint, ara i aquí, la tasca pròpia de l'Església, és a dir, la de tots i cada un de nosaltres els qui formem l'Església que peregrina en aquesta terra estimada de Vic, la missió d'anunciar Crist a tots els homes, amb la nostra vida i amb la nostra paraula.

Per això, aquestes meves paraules, des del Full Diocesà, són una invitació a tots i cada un dels membres d'aquesta Església diocesana a participar en la Jornada Diocesana per rebre amb cor obert el nou Pla Diocesà Pastoral. No és pas temps de tancar-nos en peculiaritats, ni d'esperar altres temps millors, ni de tancaments per raons més o menys personals o de grups; és temps de posar-nos-hi tots del tot a portar Crist als nostres germans, de viure en el nostre cor la joia de l'evangeli i, al mateix temps, l'alegria d'evangelitzar. És Crist l'únic que ens uneix i és ell el qui trobem del tot en la missió evangelitzadora. Quan solament tenim el desig de portar Crist als nostres germans, sense cap altre interès, és quan trobem la unitat i la comunió, perquè vivim el que és propi de l'Església, misteri de comunió i de missió.

[Full Diocesà 7-09-14]

EL NOU PLA DIOCESÀ DE PASTORAL

En el marc de la Jornada Diocesana faré aquest diumenge, 14 de setembre, el lliurament del nou Pla Diocesà de Pastoral per al pròxim quinquenni 2014-2019. La

vida diocesana té fites importants; una és aquesta. Un pla diocesà de pastoral no té la vocació d'incidir en tots els aspectes de la vida de l'Església. L'únic que vol és posar l'accent en un aspecte concret de l'acció de l'Església, que es pensa que és més convenient d'insistir-hi en aquest moment de la vida de la societat i de la mateixa Església. No vol tampoc prendre res del que és legítim en nosaltres, sinó que vol ajudar-nos a trobar-nos en la comunió d'una tasca compartida, fent camí junts.

En aquests moments hi ha una necessitat urgent de tornar a anunciar l'Evangelí, no sols en els països anomenats de missió, sinó també aquí entre nosaltres, en els nostres països de tradició cristiana, però on la fe en Jesucrist ja no és el pressupòsit obvi de les grans qüestions de la vida personal, familiar i social per a moltes persones. Una realitat evident és que els creients en Jesús en els nostres pobles i ciutats han disminuït en relació a temps passats. Per això el tema del nou Pla Diocesà de Pastoral, com ja hem dit manta vegada, és l'evangelització, la sortida missionera.

La raó, però, més profunda de la urgència missionera no és solament la realitat del que vivim i es fa palès, sinó el manament de Jesús que ens diu: «Aneu, doncs, i feu deixebles meus de tots els pobles; batejant-los en el nom del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant, i ensenyau-los a guardar tot allò que us he manat. Jo seré amb vosaltres, dia rere dia, fins a la fi del món» (Mt 28,19-20). Aquest manament